

„НЕ МОЖЕМ ДА ПРОМЕНИМ ПОСОКАТА НА ВЯТЪРА, НО МОЖЕМ ДА ГО УЛОВИМ С ПЛАТНАТА СИ.” /ЕСЕ/

Буйни ветрове клатят света ми, светкавица се спуска по мачтата и дървени трески летят из въздуха като стрели. В следващия миг мощна вълна ме събаря от палубата и изведнъж се оказвам погълната от безмилостните пориви на океана. Потъвам по-надъблоко и по-надъблоко. Как се случи това? От време, за което не мога дори да си спомня, съм искала да съм мореплавателка.

С жажда да опитомя седемте морета, да разкрия какво се крие в дълбочините, и да откривам нови земи. Но винаги съм срещала опозиция в лицата на познати и непознати. Чувам вътрешния си глас да ми казва, че с това желание да търся Америка, ще намеря края си. Страх ме е, но лодката и грубата повърхност, която мога да докосна с пръста си, ме чакат и привличат.

Помня, че имах цветно хвърчило, което беше много досадно. Сама си го построи, но не искаше да полети. Може би не знаех как да го управлявам, или не го бях сглобила правилно. С примирение и скрито обезсърчение лесно се отказах от него. Смятах, че е по силите ми, без да разбирам вятъра, който вееше косите ми. И така, качих се на лодката, вълнение и несигурност направляваха краката ми напред. Първото препятствие-как се управлява. Питам моряк, той поклаща глава и отговаря, че неговата лодка е различна. Лодката му наистина бе различна и толкова по-хубава. Започвам да се двоумя дали тази е правилната. Тя не е толкова голяма, няма цветно знаме или екипаж, но ако хвърлиш парче дърво и то ще плува, затова грабвам смело щурвала, вдигам платната, а вятърът ме отнася без миг чакане. Пред мен само синьо, пустош, готова да бъде оцветена.

Гледайки това синьо, понякога ме въодушевява, понякога отчайва. Има моменти, в които се чувствам като късче в купа сено. Имала съм случаи, когато са нахлували пирати като тайфуни, всичко, което видяха на скромния ми кораб-взеха. После иди че съжалявай, защо съм им разрешила, но лесно забравях, щом се сетех, че не знаех как да ги избегна с толкова малко опит. В такива дни, поглеждах нагоре към сините простори на небесата. Виждах облаци, водени от вятъра, някои светли, някои тъмни.

Лодката, не е лесна за поддръжка. Тя е едновременно крехка и издръжлива. Носи белезите от минали бури. Всяко пътуване оставя своя отпечатък-

дърво, омекнало от солта; платна, скъсани от времето. Но не е спряла да плува. Започвам да я ценя, та тя ме държи над водата.

Издига се водата и морето се гневи, залива лодката. Краката ми треперят от нестабилността, върху която балансират. Дървото скърца, наводнява се дъното и нивото на водата постепенно се повишава. Сърцето ми бушува повече от океана, хващам се за каквото мога. Сълзи и пот се стичат от мен. И хайде, нагоре, надолу, ляво, дясно, като луда люлка-отново съдбата ми се подиграва. Някои забиват люковете, подготвяйки се за най-лошото. Други се насочват към окото на бурята, изправяйки се лице в лице с предизвикателствата си. А аз бях залята от водата, удари ме като куршум в гръдния кош; гърлото ми се задави от силен вик. За минута се боря яростно срещу упоритата буря със слаби ръце. И ето ме, въпреки това, жива още, ала едва. Синьото се превръща в черно, черно, и тишина. Лесно се отказвам, не е моя вина, че вятърът е извън силите ми.

В този момент чувам рев, пронизващ стени, удря ме като ток, светкавица потушава черното за миг. Преди да се усетя някой ме хваща за ръката и ме издърпва устремено над водата. Първата ми глътка въздух е придружена от потупване по гърба от човек. Поглеждам го, той ми се усмихва и аз изтръпвам от радост. От толкова време прекосявам моретата сама, ако знаех колко мъка бих си спестила, ако го бях направила с някой до мен. Благодаря им, и се качвам обратно на кораба. Вдигам платната смело и страхът е в плен. Трудно пускам щурвала този път, приспособявам се към ветровете и намирам спокойствие в знанието, че независимо колко далеч или колко трудно ще плавам, хоризонтът винаги е пред мен, а платната са мои приятели. Бурята затихва заедно с гръмкото тупане на сърцето ми. И слънцето изгрява на хоризонта между отминаващите облаци. Това сме ние, това е животът.

Автор: Валерия Василева, 11. Клас

/Получава стипендия за отличен успех от Фондация
„Благотворител“/